

Midfaste søndag 2021

Joh. 6,1-15

Jorden er et lykkeligt sted

Forestil jer en verden uden farver, uden lyde, uden lys. En ødemark. Eller forestil jer at verden var grim. Forestil jer, at verden var så grim, at vi var nødt til at lukke vores øjne og ører for ikke at gå til.

Det er svært at forestille sig det. For vi ser jo solens lys, farverne, vi hører lydene, sproget osv. Og vi glædes over det, glædes over at verden ikke er farveløs og intetsigende, ikke er af et neutralt råstof, men stemt livsopladende. Udtrykket har jeg fra teologen Helmut Friis. Vi lades op till liv af forårslyset, af de gule, hvide og grønne farver i de første forårsblomster, af lyden af travle fugle, her hvor vi bor spurve og skader, og solsorten med sin helt uundværlige glade og smittende kvinden. Udenfor byen viber og lærker, stære og en fortættet lyd af nære og fjerne fuglestemmer. Vi stemmes og lades op til glæde og taknemmelighed over miraklet derude. Og miraklet herinde at det lidt vi lægger i Guds hænder kan blive til så meget.

Jorden er et lykkeligt sted. Ikke sådan at forstå, selvfølgelig, at elendigheden ikke findes, at sorg og modgang ikke findes, men sådan at vi oplades sjæleligt af jordens skønhed, af farverne, lydene, lyset: naturen, omverdenen. Jorden er ikke en ødemark. Jorden et lykkeligt sted. Glæden findes derfor som et grundvilkår for os og som en grund til taknemmelighed.

Som det der bærer vores liv, som det elementære i vores liv. Og måske netop så elementært at vi slet ikke forstår hvor meget glæden betyder, så elementær at vi overser den. Ikke regner den for noget særligt.

Det er der noget der tyder på. Vi beskæftiger os i hvert fald mere med glædens modsætning, med angsten, tomheden og døden som gnaver sig ind i vort liv og forhindrer os i at opdage glæden. Det er egentlig underligt, at vi gør det. Glæden er det elementære i vores liv. Så elementært, at talen om glæden nemt bliver for banal, synes vi, mens det næsten ikke er til at undgå at blive åndfuld og dybsindig, når man taler om angst, tomhed og død. Angsten, tomheden, døden. Og sorgen. Det er overskrifter over de mest populære emner i samtalesaloner, i artikler, interviews og bøger.

Og så er der jo det ved angsten, tomheden og døden, glædens modsætning, at her er noget vi må gøre noget ved. Også derfor prioritere vi det højere end det glædelige. Glæden over en forsigtig genåbning skal absolut kvæles med kritik fra de politiske fløje, som også gerne vil vise handlekraft. De vil også gerne handle og gøre noget ved problemerne, bare på en helt anden og klogere måde.

Men glæd jer nu

Glæd jer, er overskriften over Midfastesøndag. Vi er midt i fastetiden, og på denne midterste dag skal vi altså glæde os. Siden Fastelavns søndag har vi været i ørkenen, i det øde og tørre land, hvor tørst og sult tvivl og dæmoner hersker. I søndags blev det rigtigt ondt. Men i dag skal vi glæde os. Vi skal glæde os. Banalt eller ej.

Glæd jer - over en forsigtig genåbning af samfundet, som forhåbentlig bliver til en åbning til et friere liv

Glæd jer - over, at lyset er kommet. Og foråret.

Glæd jer - over at Jesus ikke lavede stene til brød på Satans opfordring, men at han vil være det brød, vi trænger til at mættes af. Lige så lidt som han ikke ville være konge, fordi nogle ville tvinge ham til det.

Glæd jer – glæd jer over at så lidt kan lægges i Jesu hænder og blive til så meget.

Glæd jer over at kristne gennem 2000 år har accepteret, at de ikke fatter, hvordan det kunne lade sig gøre at mætte så mange mennesker med så lidt mad: 5 brød og 2 fisk.. At de ikke begriber, hvordan Guds søn var i stand til at mætte sultende, helbrede syge, give liv tilbage til modløse, ja, slet ikke hvordan Guds søn på et kors skulle give sig selv som føde og næring til sultne mennesker, hvordan han skulle stå op af graven og skabe en ny verden midt i den gamle.

Glæd jer over, at det aldrig var det vi forstod eller fattede, der kom til at betyde mest i vores liv.

Vi havde andagt i kirken i torsdags, konfirmanderne og jeg. De læser hjemme Peter Madsens tegneserie "Menneskesønnen". Og en af dem havde hæftet sig særligt ved en bestemt stribe. Tre små tegninger, hvor vi ser en fin hvid og grå sommerfugl, op mod en himmel i næsten samme nuancer som sommerfuglen selv, tilsat blåt. Først ser vi den helt tæt på, den er inden for rækkevidde. Så flyver den længere væk og på den tredje tegning er på vej op og ud af billedet. Tegneren Peter Madsen lader disciplen Peter funderer over forskellen på de skriftkloges og Jesu fortællinger: Hans måde at tale på var så forskellig fra de skriftkloges. De talte om sandheden som regler og forbud... det hele var sat i system... og på en måde passede det aldrig rigtigt til det liv, vi levede.

HANS historier derimod... De var så levende.. så ligetil.. og alligvel var det, som om man aldrig fattede dem helt... Hvor tit har jeg ikke ønsket at forstå dem fuldt ud... at kunne gribe om dem.. holde dem fast! Men... - og så kommer striben, med de tre billeder af sommerfuglen.

Det er vel som .. hvis man fange den der

Man ville ikke kunne undgå at stryge det fine støv af dens vinger.

Og ... bagefter ville den jo ikke kunne flyve, vel?

Vi skal ikke begribe brødunderet. Men vi må godt lade os gribe af den gavmildhed og ødselhed, den handler om.

Sådan er det jo med alt, hvad der sker her i gudstjenesten. Der er noget, der bringes op i os, som vi ikke forstår. Vi høre store og katedralagtige ord og vendinger som forstanden ikke griber, men som hjertet får fat i: Nåde og barmhjertighed og livets brød og ånd og eden og himmelsk kærligheds vidunder.

Ordene basker smukke og gådefulde rundt i kirkerummet som en sommerfugl. De slår hul i de sproglige grænser. De slår hul i vores bevidsthed, og vi kan vokse i dem.

Vores liv bliver ikke anderledes end det sprog, vi bliver udsat for, siges det. Hvis vi kun bruger flade, banale, lavloftede ord bliver vort liv fladt, banalt og lavloftet. Der skal høje ord til at udvide livet.

Vi fatter ikke alle ordene, vi hører til gudstjenesten i dag. Det gør ikke noget, vi hører dem og de bevæger os. Vi forstår ikke det der brødunder. Det gør heller ikke noget. Vi fornemmer måske alligevel når vi hører fortællingen at vi er stillet over for to muligheder: Enten kan man gøre som Filip. Han regnede og dividerede og kom frem til det nedslående resultat: der var slet slet ikke mad nok til så mange mennesker.

Eller man kan gøre som Andreas gjorde. Han ville ikke give op. Han lagde det lidt han kunne skrabe sammen, frem brød og tre fisk, i Kristi hænder. Og så skete underet

Det er en stor glæde at høre, at det lidt vi har, kan blive til mere i hans hænder. Det lidt vi har, det lidt vi har give hinanden, kan vi lægge i hans hænder og bede til at han får det til at række. Det skal vi glædes os over denne midfaste søndag. Amen

